

Ἡ διατήρησις τοῦ χειρογράφου εἶναι σπανία, αἱ δὲ μεμβράναι ἐφ' ὧν ἐγράφη ἀρίστης ποιότητος.

Δυστυχῶς χεῖρ βέβηλος ἐτόλμησε, τίς οἶδε πότε, νὰ κηλιδώσῃ πάντα τὰ ἐν ἀρχῇ ἐκάστου λόγου κοσμήματα, καὶ ν' ἀποκόψῃ καὶ τινὰ περιθώρια μεμβρανῶν, χωρὶς ὅμως ποσῶς νὰ βλάψῃ τὸ κείμενον. Ἐν τέλει ἐλλείπουσι $4 \frac{1}{3}$ σελίδες ἤτοι τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ 33ου λόγου. Ἡ ἀτέλεια αὕτη εἶναι ὅλως ἐπουσιώδης. Ἐν ἀρχῇ ἐκάστης παραγράφου τὰ κεφαλαῖα γράμματα εἰσὶν ἐπικεχρυσωμένα, ὅ, περ ἀποδεικνύει τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸ φιλόκαλον τοῦ ἐκπονήσαντος τὸ χειρόγραφον. Τὰ γράμματα εἰσὶ στρογγύλα, καθαρὰ, ἐπιμελελημένα, φέρουσι δὲ τὸν τύπον τῆς IB' ἢ τῆς II' μετὰ Χριστὸν ἑκατοντατηρίδος. Δὲν εἶναι δὲ ἀρχαιότερα, ὡς ἠδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ, διότι τὰ χειρόγραφα τῆς I' καὶ IA' ἑκατοντατηρίδος ἔχουσι τὰ γράμματα ὅλα κεφαλαῖα. Τὸ χειρόγραφον σύγκειται ἐκ φύλλων 389, ἤτοι σελίδων 776, διηρημένων εἰς δύο στήλας. Ἐν τέλει δὲ εἰσὶν ἕτερα φύλλα 3 ἢ σελίδες 6, ὧν ἡ πρώτη ἔχει ἄνωθι μὲν τὴν ἐπιγραφὴν. *Omelie Chrisostomi in ep-las Pauli postilla*, κάτωθι δὲ γράμμασι καλογηρικοῖς «Κοσμᾶ Ἰερομονάχου Κήρυκος Εὐαγγελικοῦ» μετ' ἐπιγραφῆς «Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου ἐκ τῆς ἑρμηνείας τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς τῶν ἡθικῶν ἡ δύναμις ἐν συντόμῳ.» Τῶν τριῶν ῥηθέντων τούτων φύλλων τὸ περιεχόμενον δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρω τετυπωμένον εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ βιβλιοθήκῃ ἐκδόσεων, καὶ εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ἐξεδίδοτο διὰ τοῦ τύπου.

Ἄξιον λόγου καθίσταται πρὸ πάντων τὸ χειρόγραφον διὰ τὴν περίληψιν τοῦ περιεχομένου ἐκάστου λόγου, περίληψιν γεγραμμένην ἐν περιθώριῳ διὰ κινεσθάρους. Οὕτω π. χ. ἡ περίληψις τοῦ δ' λόγου ἔχει οὕτω· «Περὶ ἀνεξικακίας καὶ μακροθυμίας, καὶ ὅτι δεῖ πάντων κρατεῖν τῶν παθῶν.» Ἡ δὲ τοῦ Α' λόγου· «Ὅποσον χρῆ εἶναι τὸν διδάσκαλον.» Ἐκ τοῦ τύπου τῶν γραμμάτων ὑποθέτω ὅτι αἱ περίληψεις αὗται εἶναι ἔργον μεταγενέστερον· ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρω αὐτάς, οὔτε ἐν τῇ ῥηθείῃ ἐκδόσει τοῦ Migne, οὔτε ἐν ἄλλῃ τινὶ ἐκδόσει τοῦ Χρυσοστόμου· εἰκάζω δὲ ὅτι εἶναι ἔτι ἀνέκδοτοι.

Ἐν τῷ κειμένῳ μεγάλαι ὑπάρχουσι διαφοραὶ μεταξὺ τοῦ χειρογράφου τούτου, καὶ τῶν χειρογράφων, ἐφ' ὧν βασιζέται ἡ σπουδαιοτέρα πασῶν τῶν ἐκδόσεων, ἡ τοῦ Migne. Ἐργον ἀντάξιον καὶ τοῦ κόπου καὶ τοῦ δαπανηθησομένου χρόνου ἤθελεν εἶσθαι τὸ σημειῶν μίαν πρὸς μίαν πάσας τὰς διαφορὰς ταύτας, διότι ἐξ ὧν ἐξέτασα, ἐπίσθην ὅτι σαφεστέραν ἔννοιαν παρέχουσιν ἐν τοῖς πλείστοις

αἱ τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου. Πλείστα ὅσα παραδείγματα ἠδυνάμην νὰ φέρω πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνα χειρας χειρογράφου. Ὁ ἐκδίδων τοὺς λόγους τούτους τοῦ Χρυσοστόμου θέλει οὕτως ἐκπονήσῃ ἐκδοσὶν πασῶν τῶν ὑπαρχουσῶν ὑπερτέρων. Καὶ τοῦτο μόνον ἀρκεῖ ὅπως πᾶς τις πεισθῇ περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ νέου χειρογράφου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν βιβλιοθήκης. Διατελῶ Κύριε Ὑπουργὲ μὲ τὸ ἀνηκὸν σέβας.

Εὐπειθέστατος

Ὁ ε. βιβλιοφύλαξ τῆς ἐθνικ. βιβλιοθήκης
I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΡΑΟΥΣ.

ΑΝΔΡΩΝ ΤΙΝΩΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

(Ἐκ τῶν τοῦ Disraeli
Poetical and Grammatical Deaths.)

Ἐκ τῶν ἐπομένων ἀνεκδότων παρατηροῦμεν ὅτι τινὲς ἐτελεύτησαν ποιητικῶς, τινὲς δὲ καὶ γραμματικῶς.

Ἐλαστική τις δύναμις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ποιήσει, ἀφοῦ βλέπομεν ὅτι ἐνίοτε ἀναφρίνεται καὶ εἰς τὰς κρισιμωτέρας τοῦ ἀνθρώπου περιστάσεις. Τινὲς παρέσχον δείγματα τοῦ ποιητικοῦ αὐτῶν οἴστρου καὶ εἰς αὐτάς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου των, συνθέτοντες ἢ ἀποστηρίζοντες στίχους ὅτε ὁ θάνατος βαρὺς ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἀποθνήσκων ἐποίησε τὴν περίφημον προσφώνησιν εἰς τὴν ψυχὴν του, ἥτις τόσον ἐπιτυχῶς μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Πώπ ὁ δὲ Λευκανὸς, ὅτε ὑπὸ τοῦ Νέρωνος διετάχθη φλεβοτομίᾳ ἀποθανεῖν, ἀρῆκε τὴν τελευταίαν πνοὴν ἐπαναλαμβάνων χωρίον ἐκ τῆς ὀνομαστῆς αὐτοῦ Φερσαλίδος, ἐν ἣ περιέγραφε τὴν πληγὴν θνήσκοντος στρατιώτου. Ὁ Πετρώνιος ἔκαμε τὸ αὐτὸ ἐνῶ παρέδιδε τὸ πνεῦμα.

Ὁ Patris, ποιητὴς ἐκ Caen, αἰσθανόμενος τὸ τέλος αὐτοῦ πλησιάζον, ἐσύνθεσε στίχους τινὰς ἀξίως θαυμαζομένους. Εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ποίημα διηγεῖται ὀπτασίαν καθ' ἣν εὐρέθη πλησίον ἐτέρου ἀπευθυνθεῖς δὲ πρὸς αὐτὸν μὲ ὕψος ὑπεροπτικὸν ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν·

*Ici tous sont égaux ; je ne te dois plus rien ;
Je suis sur mon fumier comme toi sur le tien.*

Ὁ Desbarreaux ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ θανάτου εὐρισκόμενος ἔγραψεν ὠραῖόν τι ἄσματιον.

Ἡ Μιργαρίτα τῆς Αὐστρίας κινδυνεύουσα νὰ πνιγῇ ἐν τινὶ τρικυμίᾳ ἐσύνθεσε τὸ ἐπιτάφιόν της εἰς στίχους. Ἄν δὲν ἐπνίγετο τί ἤθελε γίνεαι τὸ ἐπι-

γραμμά ; και ἂν ἐσώζετο εἰς τί ἤθελε χρησιμεύσει ; Προτιμότερον ἦτο νὰ ἀφιέρωσιν τὰς στιγμὰς ἐκείνας εἰς προσευχὴν πρὸς εἰς ἐπιτάφιον. Ἐν τούτοις τὸ ποιημάτιον, συντεθὲν ἐν τοιαύτῃ δεινῇ περιστάσει δὲν ἐστερείτο καὶ τῆς ἀφελείας τοῦ καιροῦ τῆς-ἰδοῦ αὐτό.

Cy gist Margot, la gente demoiselle,
Qu' eut deux maris, et si mourut pucelle.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο μεμνηστυμένη Καρόλα τῷ Ἡ' τῆς Γαλλίας, ὅστις ὁμῶς τὴν ἐγκατέλειπεν ἀκολούθως δὲ ἀρραβωνισθεῖσα τὸν Ἰνφάντην τῆς Ἰσπανίας, ἐποίησε τοὺς ἄνω στίχους ἐν καιρῷ τρικυμίας, ὅτε μετέβαιναν εἰς τὴν Ἰσπανίαν διὰ τὴν τελευτήν τῶν γάμων τῆς.

Ἡ de Lermont, ἡ δικαίως ἐπωνομασθεῖσα φιλόσοφος, ἀπέθανεν ἀπὸ καρκίνου τοῦ στήθους. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν βασάνων τῆς διεκρίθη διὰ τὴν παραδειγματικὴν καρτερίαν τῆς. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν παρέδιδε τὸ πνεῦμα ἐτελείωνε τοὺς ἀκολούθους πρὸς τὸν θάνατον στίχους :

Nectare clausa suo,
Dignum tantorum pretium tulit illa laborum

Ὁ κλεινὸς τοῦ Δὸν Κιχώτου συγγραφεὺς, ὁ Ἰσπανὸς Κερβάντης, ἀφοῦ μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυσηρίων, ἔγραψε τὴν εἰς τὸ σύγγραμμά του Persilès ἀφιέρωσιν.

Ὁ Roscommon ἐνῶ ἐξεψύχει ἐψιθύρισε δύο στίχους ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ παραφράσεως « Dies Irae, » με δύναμιν φωνῆς, ἧτις ἐμαρτύρει ἐνθερμοτάτην εὐλάβειαν. Ὁ Waller κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς ἐπανελάβε στίχους τινὰς ἐκ τῶν τοῦ Βιργιλίου, ὁ δὲ Chaucer ἀπεχαιρέτισε πᾶσαν ἐπίγειον ματαιότητα διὰ τινος ἠθικῆς ὠδῆς ἐπιγραφομένης : « A balade made by Geoffrey Chaucer upon his death-bedde lying in his grete auguysse. » (1).

Ὁ Κορνήλιος de Witt ἐπέσεν ἀθῶος τῆς κοινῆς προλήψεως θύμα. Ὁ θάνατός του οὕτω πως περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Hume.

« Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ὑπηρετήσεν τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἀναβῆς καὶ εἰς τὰ ὑψηλότατα τῶν ἀξιωματίων, παρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν βασανιστῶν καὶ κατεμελίσθη ἀπανθρώπως. Μεταξὺ δὲ τῶν πολλῶν βασανιστηρίων πολλάκις ἐπανελάμβανέ τινα ὠδὴν τοῦ Ὁρακίου, προσαρμοζομένην εἰς τὴν ἀξιοδάκρυτον αὐτοῦ κατάστασιν. »

Ἦτο δὲ ἡ τρίτη ὠδὴ τοῦ τρίτου βιβλίου ἣν ὁ περιφανὴς ἐκεῖνος φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀπήγγειλε κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ θανάτου του στιγμὰς.

Ὁ Μεταστάσιος, ἀφοῦ μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ μικρὸν πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ, ἀπήγγειλε μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν ὃν ποίησιν καὶ θρησκεία δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσι τὰς ἀκολούθους στροφάς :

« T'offre il tuo proprio figlio,
Che già d'amore in pegno,
Ricchiuso in picciol segno
Si volle a noi donar.

A lui rivolgi il ciglio
Guardo chi t'offro, e poi
Lasci, Signor, se vuoi,
Lascia di perdonar. »

« Ἡ Μοῦσα ἧτις με ἠκολούθη κατὰ τὴν πορείαν μου, λέγει ὁ ἀποθνήσκων Gleim γράφων πρὸς τὸν Klopstock, ἀκόμη περιπίπτεται ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ τάφου μου. »

Ὁ Gleim ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου του ἐσύνθεσε συλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων, *Τελευταῖαι ὄραι*, ἐπιγραφομένην.

Ὁ θάνατος τοῦ Klopstock ὑπῆρξε ποιητικώτατος. Ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου κείμενος ἠκούσθη ἐπανάλαμβάνων μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ στίχους ἐκ τοῦ Μεσσία. Ἦθελε νὰ ἀποθάνῃ μεταξὺ τῶν ἤχων τῆς ἰδίας αὐτοῦ λύρας καὶ τοῦ ὕψους τῆς Μούσης του.

Ὁ Chatelar, Γάλλος εὐγενὴς καρτομηθεὶς ἐν Σκωτίᾳ, λέγει ὁ Brantome, ἠρνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ χρέη κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του, προτιμήσας ἀντὶ πάσης ἄλλης θρησκευτικῆς προετοιμασίας νὰ ἀποστηθίσῃ ἐν τῶν τοῦ Ronsard ποιημάτων. Ἀναβαίνων δὲ τὴν λκιμητόμον ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὰ ποιήματα τοῦ Ronsard, καὶ πρὸς παρηγορίαν του ἀνέγνωσε τὸν ὕμνον εἰς τὸν θάνατον, ὃν, λέγει ὁ Brantome, ἐξελέξατο καταλλήλως πρὸς καταστολὴν τοῦ φόβου του.

Ὅτε ὁ Μαρκήσιος Montrose κατεδικάσθη νὰ καρφώσῃ τὰ μέλη του εἰς τὰς θύρας τεσσάρων πόλεων, ὁ γενναῖος στρατιώτης εἶπεν ὅτι « ἐλυπεῖτο μὴ ἔχων ἄρκετὰ μέλη του διὰ νὰ καρφώσωσιν εἰς τὰς θύρας ὅλων τῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης ὡς μνημεῖα τῆς εὐδόξης του. » Πορευόμενος δὲ εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν τῆς καταδίκης θέσιν ἐστιχοῦργησε τὴν ἀπάντησίν του.

Ὁ Φίλιππος Strozzi, φυλακισθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου, ἐγνώριζε τὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ τοὺς φίλους αὐτοῦ ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Δουκὸς συνωμοσίαν, ἐκ τῶν ὁμολογιῶν δὲ ἠδύναντο νὰ τῷ ἀσπασώσιν διὰ τῆς βασάνου. Πᾶσαν καταβλῶν προσπάθειαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἐθεώρησεν ὅτι δὲν ἦτο ἐγκλημα τὸ νὰ ἀποθάνῃ, δι' ὃ καὶ ἀπεφάσισε νὰ γείνη αὐτόχειρ. Μετὸ ζῆφος δὲ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐφρονεῖθη, ἐχάραξε πρὶν

(1) Barham, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ingoldsby Legends, ἔγραψε περιαιρῶν τι μέλος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου του εἰς μίμησιν τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Ὁ βυολογράφος Bewick εἰργάζετο ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, καὶ ἀφῆκεν ἀτελείωτον βυολογράφημά τι ὑπόθεσιν ἔχον The Old Horse waiting for Death.

ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν ἀκόλουθον τοῦ Βιργιλίου στίχον.

Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor.

Ὁ Ἀνδρέας Chenier, περιμένων νὰ φθάσῃ ἡ σειρά του διὰ νὰ τὸν σύρωσιν εἰς τὴν λαιμητόμον ἤρχισε τὸ ἀκόλουθον ποίημα·

Comme un dernier rayon, comme un dernier zéphyre

Anime la fin d'un beau jour;

Au pied de l'échafaud j'essaie encore ma lyre,

Peut-être est ce bientôt mon tour;

Peut-être avant que l'heure en cercle promenée

Ait posé sur l'émail brillant,

Dans les soixante pas où sa route est bornée

Son pied sonore et vigilant.

Le sommeil du tombeau pressera ma raupière.

Ἐνταῦθα γράφων τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς παθητικῆς ταύτης γραμμῆς προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ δημίου. Ποτὲ ὠραιότερα ἐρμηνεία λύπης δὲν διεκόπη ὑπὸ τόσον λυπηροῦ συμβεβηκότος.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀπέθανον θάνατον ἐπιστημονικόν. Haller, ποιητῆς, φιλόσοφος καὶ ἰατρὸς, προσέβλεψε πρὸς τὸ πλησιάζον αὐτοῦ τέλος μετὰ μεγίστης γαλήνης. Ἐκράτει τὸν σφυγμὸν αὐτοῦ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ὅτε δὲ εἶδεν ὅτι ἀποθνήσκει, ἐστράφη πρὸς τὸν συνάδελφόν του ἰατρὸν καὶ εἶπε· — «Φίλε μου, ἡ ἀρτηρία παύει νὰ «κτυπᾷ» — καὶ σχεδὸν εὐθὺς ἐξηψύχησε.

Τὸ αὐτὸ ἀξιοπαρατήρητον συμβεβηκὸς ἠκολούθησε καὶ εἰς τὸν μέγαν Harvey (1).

Ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου κείμενος ἐξηκολούθησε κάμνων παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ του ὅτε ἡ ζωὴ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Ὡς ἂν, λέγει ὁ Dr Wilson εἰς τὸν ἐκφωνηθέντα ἐπιτάφιον, ἐκεῖνος ὅστις ἐδίδαξεν ἡμῖν τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς ἤθελεν, ἀποχωριζόμενος ἀπ' αὐτῆς νὰ ἐρευνήσῃ καὶ τὴν τοῦ θανάτου.»

Ὁ μαθηματικὸς De Lagry κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, ὅτε πλέον ἀπώλεσε τὴν γνωριμίαν τῶν περὶ αὐτὸν φίλων του, ἠρωτήθη παρά τινος ἐκ τούτων, ἐπιθυμοῦντος ἴσως νὰ κάμῃ φιλοσοφικόν τι πείραμα, ποῖον ἦτο τὸ τετράγωνον τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα. Ὁ θνήσκων μαθηματικὸς εὐθὺς, ἴσως καὶ αὐτὸς ἀγνοῶν τί ἔλεγεν, ἀπεκρίθη· «Ἐκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρα.»

Τὰ ἐπόμενα ἀνέκδοτα εἶναι διαφόρου φύσεως καὶ ἴσως δύνανται τὸν γέλωτα μᾶλλον ἢ τὸν θαυμασμὸν νὰ προκαλέσωσιν.

Ὁ Γάλλος γραμματικὸς Pègre Bouhours, πλέον προσεκτικὸς εἰς τοὺς λόγους ἢ εἰς τὰς ιδέας αὐτοῦ, λέγεται ὅτι ἀποθνήσκων ἀνεφώνησε πρὸς τοὺς φί-

λους του — «Je VAS ou je VAIS mourir, l'un ou l'autre se dit.» — Πιστὸς γραμματικὸς μέχρις ἐσχάτων.

Ἀποθνήσκων ὁ Malherbe ἐπέπληξε τὴν οἰκονόμον αὐτοῦ διότι ἐσολοίκισεν. Ὅτε δὲ ὁ πνευματικὸς του τῷ παρίστα τὴν εὐδαιμονίαν τῆς μελλούσης ζωῆς χυδαίως καὶ ταπεινὰς μεταχειριζόμενος φράσεις, ὁ ἀκριβέστατος καὶ καθαρὸς περὶ τὴν λέξιν θνήσκων ποιητῆς διακόψας αὐτὸν, εἶπε· «Σιώπα, »διότι τὸ ἄθλιόν σου ὕφος μὲ κάμνει νὰ τὴν παραγνωρίζω.»

Αἱ πλέον ἀρεσταὶ σπουδαὶ καὶ εὐχαριστήσεις τοῦ La Mothe-le-Vayer συνίσταντο εἰς περιγραφὰς τῶν ἀπωτέρων χωρῶν. Ἐδῶκε δὲ ὄντως καταπληκτικόν τι δείγμα τῆς ἐπιβροχῆς τοῦ πάθους του, ὅτε καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ὁ περίφημος περιπηγὴς Bernier, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ σύρας τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης τοῦ θνήσκοντος φίλου του ἵνα τῷ εἶπῃ τὸ τελευταῖον χαῖρε, ὁ La Mothe le-Vayer τὸν ἠρώτησε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς — Ἐ! φίλε μου! τί νέα ἐκ τοῦ Μεγάλου Mogul;

Φ. Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΣ.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ

ἐν χρήσει ἐν τε Αἰγύλῃ καὶ Κρήτῃ.

(Συνέχ. Ἴδε φυλλ. 465.)

Ἐξαγγέλλω, ὅτε ὁ ἀσθηνὴς παραλαλεῖ.

Κλίνει, ὅτε δύει ὁ ἥλιος. Ὡς καὶ οἱ στίχοι·

Ὁ ἥλιος κλίνει
Ἡ ἡμέρα σώνεται
Κ' ὁ νοῦς μ' ἀπ' τ' ἐσένη
Δὲν συμμαζώνεται.

Ἀνοδεύτης, ὁ μὴ ἔχων καλὴν ὁδὸν, ἦτοι ὁ ὢν ἄνευ σταδίου.

Συζευκτης, ὁ τοῦ χωραφίου σέμπρος.

Ξεγοφανῶ ἔχω δύσκολον τὸν ὕπνον, ὡς ὅτε τι κοιμᾶται εἰς ξένην οἰκίαν, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ξενεῦομα

Ἀποδομένος, ὁ καταντήσας εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Καὶ οἱ στίχοι·

Ἰπομονὴ κ' ὑπομονὴ
Κι' ὡς πότε ν' ἀπομένω,
Γιὰ δέτα ἡ ὑπομονὴ
Πῶς μ' ἔχει ἀποδομένο!

Κακαποδομένος τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἄνωθεν.

Ἀνδρογαλίζει ἐνδυναμοῦται, ἐμψυχόναται, λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικὸς ἣτις εἶναι εὐδιάθετος διὰ γάμου.

Ἐξαπόλιωσις. Ἐκοφεν εἰς τεμάχια τὸ ψωμί.

Ἀρόλιθος, λίθος κοῖλος ἐκ φύσεως, πληρονόμενος ἐξ ὕδατος ἐκ τῆς βροχῆς καὶ χρησιμεύων εἰς πότισμα τῶν ζώων.

(1) Ὁ Harvey πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.